

Η επιστροφή του Ασώτου και οι Ασωτοδιδάσκαλοι

Γράφει ο
Βαγγέλης Γ. Σπύρου,
εκδότης του «ΝΑΙ»

Ασωτος, όπως λένε τα λεξικά, είναι ο σπάταλος, ο ακόλαστος, ο διεφθαρμένος· ασωτεία είναι ο χαρακτήρ και η διαγωγή του ασώτου· ασωτεϊόν είναι ο τόπος ασωτείας· ασωτεύομαι σημαίνει ζω ασώτως· ασωτοδιδάσκαλος, ο διδάσκων την ασωτίαν (Λεξικόν της ελληνικής γλώσσης, Σκαρλάτου Δ. του Βυζαντίου - 1851).

Οι Νεοέλληνες (και ανάμεσά τους οι ασφαλιστές, ως Χριστιανοί κατά το πλείστον), όσοι πάνε στην εκκλησία αρχές του Τριωδίου, αρχές άνοιξης συνήθως, μετά την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου, της υποκρισίας, κενοδοξίας και ταπεινώσης, ακούνε από το Ευαγγέλιο την παραβολή του Ασώτου, κατά την οποία κάποιος είχε δύο γιους. Ο νεότερος ζήτησε από τον πατέρα του το μερίδιο της περιουσίας του και ταξίδευσε σε

μακρινή χώρα, όπου διεσκόρπισε την περιουσία «ζων ασώτως». Ετυχε τότε να πέσει στη χώρα όπου ζούσε φτώχεια και πείνα (κραχ;) και αυτός να υστερείται και να κακοπερνά. Πήγε, λοιπόν, υπηρέτης σε κάποιον που τον έβαλε να βόσκει γουρούνια. Εκεί προσπαθούσε να χορτάσει την πείνα του τρώγοντας ξυλοκέρατα και από τις τροφές των χοίρων. Κάποια μέρα ήρθε στα λογικά του και είπε: «Πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περισσεύμα ψωμί κι εγώ χάνομαι στην πείνα! Θα γυρίσω στον πατέρα μου και θα του πω ότι "δεν είμαι άξιος να λέγομαι γιος σου, κάνε μου σαν έναν υπηρέτη σου!". Σηκώθηκε και πήγε στον πατέρα του κι εκείνος, όταν τον είδε από μακριά, τον ευσπλαγχνίσθη. Ορμησε τρέχοντας και τον αγκάλιασε και τον φίλησε. Ο γιος τού είπε: «Πατέρα, αμάρτησα στον Ουρανό και ενώπιόν σου». Ο πατέρας κά-

«Η επιστροφή του Ασώτου» (1619), μουσαμάς 1,06 x 1,43 μ., του Τζιοβάνι Φραντσέσκο Μπαρμπιέρι, γνωστού ως Il Gouercatino (Τσέντο 1591 - Μπολόνια 1666). Πρόκειται για έναν από τους τρεις πίνακες που εκτελέστηκαν το 1619 για τον καρδινάλιο Γιάκοπο Σέρα, αντιπρόσωπο του Πάπα στη Φεράρα.

λεσε τους δούλους του και διέταξε να του φέρουν στολή και ρούχα να τον ντύσουν όμορφα και υποδήματα και δαχτυλίδι, και να κάνουν τραπέζα, και να γιορτάσουν, επειδή ο γιος του ήταν νεκρός και ανέστη, χαμένος και βρέθηκε. Έτσι κι έγινε, και μες στο γλέντι ο γιος του ο μεγαλύτερος, που είχε μείνει στο πατρικό σπίτι, ερχόμενος απ' τα χωράφια άκουσε χορούς και χαρές και ρώτησε έναν υπηρέτη να μάθει τι γίνεται. Όταν έμαθε τα σχετικά, εξοργίστηκε και δεν ήθελε να μπει στο σπίτι, παρ' όλον ότι τον παρακαλούσε ο πατέρας του να εισέλθει. «Τόσα χρόνια εγώ δουλεύω για σένα και δεν έσφαξες ένα κατσίκι να γιορτάσω με τους φίλους μου, και γι' αυτόν το γιο σου, που έφαγε όλο το βίος του με πόρνες ασώτως, θυσίασες τον καλύτερο μόσχο». «Ελα, παιδί μου», του είπε ο πατέρας, «εσύ πάντα ήσουν μ' εμένα και όλα τα δικά μου ήταν και δικά σου. Πρέπει να ευφρανθείς και να χαρείς, διότι αυτός ο αδελφός σου ήταν νεκρός και ανέζησε, απολωλός και ευρέθη» (Λουκάς ιε', 11-32).

Η παραβολή του Ασώτου έχει πολλές εφαρμογές και διδάγματα για την ανθρώπινη ζωή, αλλά και για επί μέρους ζητήματα της καθημερινότητας.

Βλέποντας από τον Σεπτέμβριο έως σήμερα τις διεθνείς και τοπικές ειδήσεις, κατά μία έννοια πολλά άτομα και πολλές εταιρείες παντός είδους ταιριάζουν με τον Ασωτο. Μέχρι να ξεσπάσει η οικονομική κρίση ζούσαν «ασώτως». Τους είχε κυριεύσει μια «απληστία», μια πλεονεξία, μια αχορτασιά, και τον πλούτο διασκορπούσαν κακώς και αχρείως σ' έναν καταναλωτισμό υπερβολής. Ακούστε έναν ύμνο και βάλτε δίπλα έναν χρηματιστή, έναν διακινητή ομολόγων, έναν μεγαλοτραπεζίτη, έναν Διευθυντή Αμοιβαίου Κεφαλαίου ή Συνταξιοδοτικού Ταμείου, έναν Γενικό Ασφαλιστικής Εταιρείας:

«Δαπανήσας ασώτως της πατρικής ουσίας τον πλούτον και καταναλώσας, έρμηος γέγονα εν τη χώρα οικήσας των πονηρών πολιτών...»

Κατέθεταν οι άνθρωποι τα χρήματά τους για ένα σπίτι, μια αποταμίευση για να προγραμματίσουν το μέλλον, για μια σύνταξη, για μια ώρα ανάγκης, και οι γιάπηδες χαρτογιακάδες τα δαπανούσαν ασώτως στα bonus, στις υπερπρομήθειες, στις αμοιβές τους μέσω μετοχών, καταναλώνοντας ζωή «σελέμπριτι», ερμηώνοντας και φτωχεύοντας τράπεζες και κοινό... Τα διαβάζετε και τα ακούτε καθημερινά. Το ίδιο έκαναν και αρκετοί στην ελληνική ασφαλιστική αγορά. Όλοι μέσες-άκρες θα άκουσαν για ασώτους υιούς στην ΕΓΝΑΤΙΑ, στην INTERAMERICAN, στην ALICO, στην ΑΣΠΙΔΑ, στην Ελληνοβρετανική, στην ΑΓΡΟΤΙΚΗ,

«Αφροδίτη και Αδωνις» (1570), του Πάολο Βερονέζε (Βερόνα 1528 - Βενετία 1588). Πίνακας που αγοράστηκε από τον Βελάσκειθ στη Βενετία το 1649 για τον Φίλιππο Δ'.

στην ΕΘΝΙΚΗ, στην Ευρωπαϊκή Πίστη, στην ASTRA, στην ALLIANZ, στον Φοίνικα, στη METROLIFE κ.λπ... Κάποιους η φήμη τούς ανέδειξε Ασωτοδιδασκάλους με παράσημα δικαστηρίων... Κάποια παιδιά, «ζώντας ασώτως» την εποχή του χρηματιστηριακού κραχ, χάθηκαν σε «ξένες χώρες», φεύγοντας απ' την πατρική στέγη του Θεσμού της ασφάλισης. Κάποια άλλα παιδιά έμειναν πιστά στην αξία και χρησιμότητα της ασφάλισης. Οι δύσκολοι οικονομικοί καιροί που έρχονται καλούν τους πάντες που ασχολούνται με τα ασφαλιστικά δρώμενα να επιστρέψουν στη «χώρα» και το χώρο τους. Οι συνάνθρωποί μας έχουν ανάγκη την ασφάλιση. Όσοι εγκατέλειψαν το «πατρικό τους σπίτι» ας επιστρέψουν, λέγοντας ΝΑΙ στην υπηρεσία του Θεσμού ιδιωτικής ασφάλισης στην ελληνική ασφαλιστική αγορά. Το καλύτερο Next Deal τους θα είναι η προστασία του «πατέρα» τους και του «αδελφού» τους.

Ευάγγ. Γ. Σπύρου

ΥΓ.: Στις 15.2.2009 είναι η Κυριακή του Ασώτου. Μπείτε σε μια εκκλησία και ξαναζήστε αυτήν την παλιά ιστορία, που πιθανόν να είναι χαρμόσυνο νέο του μέλλοντός μας.
Ε.Σ.